

de dengang handlede fuldkomment klogt eller ikke, det skal jeg ikke gaae ind paa; men under de sidste Forhandlinger, som fandt Sted ifølge den fra Regjeringen givne Anledning, da viste de netop den allerførste Villighed til at komme Regjeringen imøde. De stolede, som vi i Betænkningen have anført efter det paagældende Actstykke, blindt hen paa Kongens Tillid, og vare villige til, naar de kunde beholde den bestaaende, modificerede Tilstand i et vist Tidrum, da at frasælde al Godtgjørelse; men det var kun for det Tilfælde, at den blev ophævet forinden, at de forventede Godtgjørelse. Jeg troer derfor, at de ved denne Leilighed have vist en Imødekommen baade til Fordeel for Spørgsmaalets Løsning og imod Kronen, som maatte erhverve dem Adkomst til, at der blev taget behørigt Hensyn til deres Krav, naar man har benyttet deres Tilbud. Det forekommer mig heller ikke, at den ærede Rigsdagsmands Udtalelser vidne om hans sædvanlige Skarpsindighed; thi den ærede Rigsdagsmand siger, at, hvis der her var Tale om at skaffe Negerne Frihed, da vilde han med Fornøjelse give de Penge, som dertil udkræves, altsaa, hvis den ærede Rigsdagsmand havde stillet i Roeskilde, Stænder i 1846, vilde han have henvendt sig til Kronen tilligemed de andre Deputerede og andraget paa, at der maatte finde Emancipation Sted, om den end skulde medføre høist betydelige Opoffelser. Men fordi nu den danske Regjering under Omstændighedernes Tryk er gaaet en anden Vej end andre Regjeringer, som have fastsat og udredet Godtgjørelse samtidig med Emancipationen, fordi den har billiget Negrenes Frigivelse 5 Aar førend Godtgjørelsen endnu er fastsat, deri kan den ærede Rigsdagsmand dog ikke finde en Grund til at nægte en Godtgjørelse, som han vilde have stemt for i 1846. I alt Fald troer jeg virkelig, at det vilde være en Naade at udbrede Anskuelse om det danske Navn, som vi ikke kunne ønske skal vinde Indgang netop i disse Forhold, hvor det altid bliver stillet sammen med den Fremgangsmaade, som er fulgt af andre Regjeringer, hvor de Foranstaltninger, som i denne Anledning skal træffes af den danske Nation, sammenlignes med den Fremgangsmaade, som andre Natio-

ner have iagttaget imod deres Besiddelser. Jeg kan derfor ikke Andet end endnu nære Haab om at vinde den meget ærede Rigsdagsmands Stemme for Sagen i den Stikkelse, hvori den foreligger. Hvad det derimod angaaer, at bringe et høiere Beløb i Forslag som Erstatning, da har Udvalget, skjøndt det erkjender, at der kan regnes paa forskillig Naade, troet, at det var udenfor dets Opgave at forhøje Regjeringens Forslag til Godtgjørelse; Regjeringen kan i en langt høiere Grad overstue Forholdet, end vi kunne gjøre det her, saa at vi ikke have troet, at man burde gaae videre end at bevilge det, Regjeringen har foreslaaet, naar man fandt, at det i ethvert Tilfælde var fuldkomment retfærdigt; men at foreslaae en Forhøielse af Vederlaget, have vi ikke fordristet os til.

Meier: Den næstsidste høitærede Taler troer jeg har fornemmelig berørt denne Sags Kjerne; men, da jeg ikke ganske kan være enig med ham i hans Udtalelse, skal jeg tillade mig ogsaa at berøre Sagens Indhold. Der kan jo vistnok ikke være Tvivl om, at Staten skulder Planterne en Godtgjørelse for den Eiendom, de have tabt; men Vanskeligheden ved Loven er at bestemme, deels hvor stor denne Godtgjørelse skal være, og deels paa hvilken Naade den skal ydes dem. Hvad nu det Første angaaer, saa troer jeg rigtignok, at, naar man ikke kan følge Colonialraadet i den Betragtning, at det Vederlag, som gives dem, kunde fordrøes som et Retskrav paa fuldstændig Erstatning, saa er den Sum, som i § 1 er foreslaaet at skulle udredes fra Statens Side, om ikke just rundelig, saa dog passende. Hvad derimod det Andet angaaer, nemlig Naaden, hvorpaa Erstatningen skal ydes, hvilket omhandles i § 5, da troer jeg ikke, at der fra Statens Side er taget tilbørligt Hensyn til Colonialraadets Betænkning. Det nævnte Colonialraad har gjort flere Indstillinger til Forandringer i den foreliggende Lov, og har fornemmelig meget indtrængende indstillet de Vædringer, der ere affattede til den 5te §. Det er nemlig Tilfældet, at der i Vestindien er en meget høiere Rentefod end her i Danmark, og dertil har man ikke taget tilstrækkeligt Hensyn. Jeg skal hertil bemærke, at Staten kan